

Simbol krsta u krugu

Sanja Milić

Krst u krugu je simbol Svesti - Boga kao orgastičkog procesa. Orgastički proces je ljubav. Ljubav je energija. Krst u krugu predstavlja kolo uobličene i neuobličene energije, Boga kao Ličnosti i Boga kao Ništa, Apsoluta. Bog kao Apsolut, kao Ništa, je ujedno i Bog Ličnost. Bog kao Ništa u svom sopstvenom biću nije, kako kaže Beme, biće, nego sila koja hoće da bude, koja želi da se otkrije i da se ostvari žarom u želji za ljubavlju. Jovan od Krsta opisuje Ništa, prazninu, kao oganj ljubavi koji uzima oblik živog plamena ljubavi. Treptaji božanskog plamena su vibracija. Ništa je tako punoća prvobitne vibracije, talas ljubavi, impuls energije koja je ljubav. Ljubav je taj energetski impuls koji je postojao u Ništa čineći od njega Nekoga. Energija se uobličila u Nekoga. Ništa se uobličilo u Ličnost. Božja energija se uobličila u Ličnost i u isto vreme isijava, zrači iz Ličnosti i postoji neuobličena. Ali, i kao takva je samo protok oblika – Ličnosti. Energija se uobličila, u stvari bila je u Bogu kao Ličnosti, sadržavala se u Njemu. Ništa i Ličnost su istovremeni, Bog je u isto vreme i jedno i drugo, jer je večnost uvek sada. Krst u krugu tako predstavlja Boga kao orgastički proces, ciklus ili kružni tok uobličene i neuobličene energije, proticanje energije - ljubavi, pri čemu je neuobličena energija ili Bog kao Apsolut, Ništa, označena krugom, a uobličena energija ili Bog kao Ličnost označena je krstom čija vertikala predstavlja Muško Lice Boga, a horizontala Žensko Lice Boga. Krst u krugu je ljubav, energija. On je ciklus Ljubavi – Boga kao Ličnosti i kao Ništa, uobličena energija i neuobličena energija, energija oblika u proticanju. Krst u krugu je u isto vreme Bog kao Ličnost i Bog kao Ništa, sjedinjavanje i sjedinjenje. Ceo proces je sjedinjenje koje je stalno sjedinjavanje. Bog su Muško i Žensko Lice Boga, ali i ono između njih. Ljubav, energija je uvek između i zato mora da postoji Ličnost. To između je beskonačnost, večnost koja seže u bezdno koje je Ništa. Ja istinski postoji tek ako je između, a između je ljubav. Ja istinski postoji tek kada ne postoji, kada postaje Ti, a Ja je Ti u onom između, u ljubavi, u kojoj se na kraju oboje gube. Rojsbruk kaže da se Bog stapa u bezobličnim dubinama u kojima se večno gubi, i tonući u taj bezdan, da bi se u njemu izgubio, kuša vrhunsko uživanje. Bog tako tone u sopstveno ništavilo, u tamu Božanstva, u kojoj vlada tamni muk u kome se gube svi koji ljube. Bezdan doziva bezdan – to je Bog koji je ljubavno sjedinjen i taj zov jeste izlivanje suštastvene svetlosti koja opet vodi upijanju u strašnu tamu Božanstva. Besputni bezdan Božanstva tako je mračan i tako bezuslovan da guta božanska Lica u čudesnom celovu suštastvenog jedinstva. Ono je suštastvena nagost Boga koji ljubi. Ono između kao sjedinjenje Ja i Ti, njihovo gubljenje, je Ništa, Bezdan. Ali, to između, to Ništa je i

žudnja koja stalno obnavlja sjedinjenje kroz ponovno sjedinjavanje. Bog je tako orgastički proces, krug sjedinjavanja Ja i Ti i njihovog sjedinjenja, gubljenja u Ništa. Sjedinjenje je orgazam. Tako, ako gledamo šta je bilo prvobitno – to je orgazam, ali Ništa nije bilo ni pre ni posle, jer je večnost uvek sada, sve je istovremeno. Orgazam ili Ništa je prvobitno bezenergetsko stanje, ispražnjenost energije, jer nije interakcija, a energija postoji samo kao interakcija, po sebi ne postoji. Ličnost je interakcija. Energija je ljubav koja se uvek uobličava, jer je ona odnos, interakcija, i zato predstavlja Dvoje. Ništa je orgazam koji je bezenergetsko stanje, bez misli, osećanja i bez tela. On je misao, osećanje i telo u potenciji. U pražnjenju kao dubokom snu bez snova nema misli, osećanja i tela, ono je sjedinjenje – Ništa, Apsolut. Bezenergetsko stanje je kulminacija energije, prasak koji je Ništa, ali iz koga u istom trenutku energija, baš zato što je prasnula, ponovo poteče. Energetski impuls je seksualni impuls. Seksualni impuls je želja, žudnja koja postoji u Ništa. Žudnja je uobličavanje. Ako posmatramo po fazama orgastički proces, možemo reći da je orgazam (Apsolut) ono prvobitno, jer on je u širem smislu sam orgastički proces i kao takav sadrži u sebi energetski impuls koji čini da se energija uvek uobličava u Ličnost, Dvoje, što je predstavljeno krugom koji sadrži krst (Ličnost) u sebi; ali u isto vreme, Apsolut emanira iz Ličnosti (krsta) i samo je odsjaj Ličnosti koja je orgastički proces kao interakcija (sjedinjavanje). Taj odsjaj, emanacija (krug), su Božje misli, osećanja i telo u protoku do gubljenja (sjedinjenje). Orgazam je tako mirovanje koje protiče. On je ono Ništa, Bog kao Jedno (sjedinjenost Muškog i Ženskog Lica Boga) - Izvor svega, ali se uvek uobličava, a ta uobličavanje, opet, uvek dotiče svoje bezdno. Tako je orgastički proces predstavljen krugom (Apsolut) i krstom (Ličnost), pri čemu je Apsolut u isto vreme i Ličnost, a Ličnost je u isto vreme i Apsolut. Krst u krugu formira četiri kvadranta koji označavaju faze orgastičkog procesa (Svesti). Po Rajhu, te četiri faze, počev od gornjeg kvadranta sa leve strane vertikale unutar kruga, su: pražnjenje (orgazam) i opuštanje (blaženstvo) koje, spuštajući se ka donjem levom kvadrantu ispod horizontale unutar kruga, polako prelazi u sanjanje označeno tim drugim kvadrantom. Opuštanje je nesvesna emanacija, sanjanje. Nastaju slike, snovi, sa opuštanjem počinje sanjanje i nastaje kosmos. Pražnjenje i opuštanje (i unutar njega sanjanje) predstavljaju faze sjedinjenja Boga kao Ličnosti, sjedinjenja Dvoje (Muškog i Ženskog Lica Boga) u Jedno koje je Apsolut. Treći donji kvadrant koji se nalazi ispod horizontale a desno od vertikale unutar kruga, označava fazu napetosti ili proces buđenja. Gornji desni kvadrant iznad horizontale je faza punjenja. Faze napetosti (orgastičkog impulsa) i punjenja predstavljaju faze manifestovanja Apsoluta kao Ličnosti, tj. ponovnog sjedinjavanja Dvoje. Čitav orgastički proces je kružni tok Boga koji je Jedno a Dvoje i Dvoje a Jedno. Ove četiri faze odgovaraju i Jungovom učenju o kvaternitetu Sopstva. Orgazam ili Apsolut je faza ispražnjenosti Svesti od svih sadržaja u Sebi Samo – Ništa. Orgazam je pražnjenje energije ljubavi, svesti kao misli, osećanja i tela. Orgazam je i potencija ili otkrivenje Ničeg koje je otkrivenje Sveukupnosti – jedinoga Boga koji je istovremeno Sve. Otkrivenje je Oko koje sve vidi. Pošto su posmatrač i posmatrano jedno - vidno polje, Oko (Svest) posmatra Sebe Samo, tj. doživljava, spoznaje i iskušava Sebe (faza punjenja), ali u isto vreme Ono nije ništa od svega toga, jer je i Ništa (posmatrač i posmatrano su jedno – vidno polje samo kao potencija ili sila praznog prostora). Bog je u isto vreme i Ništa i

Ličnost. Praznina (Ništa) je Bog pre Onoga koji daje i uzima, pre interakcije. Ona je u stvari prostor u kome se interakcija odvija. Tako su praznina i punoća zaokružen ciklus. Mahajana budizam govori o interakciji, uspostavljanju odnosa i o praznini između njih. Radi se o aktivnosti u trajnoj praznini (sjedinjavanje - Ličnost) i praznini u trajnoj aktivnosti (sjedinjenje - Apsolut). Čen Huei kaže da praznina u sebi sadrži aktivnost, da je i ne-praznina. To je prebivanje na spoju mirovanja i kretanja, jedinstva i mnogostrukosti, unutrašnjeg i spoljašnjeg. Baš zato, navodi Ekhart, što je Bog prazan od svega, On je Sve. Ništa i Ličnost su celina. Ta celina je i završena i nezavršena, i bezvremena i vremenita večnost. Bezvremena večnost nije beskrajno dugo vreme, ona postoji nevezano za vreme kao nepromenljiva, nepokretna i uvek samoj sebi identična sadašnjost. Ali, zato što se Ništa samootkriva (Oko), Bog postoji i kao vremenita večnost koja odslikava Božji razvoj i evoluiranje. Tako je večnost sada (doživljaj), ali koje teče (doživljavanje). Večnost je i beskonačni razvoj, kretanje, sada koje teče, a to proticanje je proces, razvijanje iz i unutar sebe samog. Sada (večnost) protiče (vremenitost). Večnost je Božje samodoživljavanje kao proticanje. Protok je beskonačan. Ličnost je toliko beskonačna da se pretvara u Ništa. Ništa je tako Ličnost koja protiče i zato je ono neiscrpno. Neiscrpnost Ništa je bezgraničnost. Tako je Ništa neiscrpnost Ličnosti koja se baš zato što je Ništa razvija i evoluira. Bog je uvek isti, i u najvećem i u najmanjem, razvoj je samo neiscrpnost istog – apsolutne stvarnosti svega što postoji, otkrivanje na nov način Jednog Istog. Neiscrpnost je jačina ljubavi. Večnost je tako i vremenita – beskonačno trajanje u vremenu bez početka i kraja. Ličnost kao Ništa je bezvremena večnost. Ništa kao Ličnost je vremenita večnost. To je istovremeno. Vremenita večnost je proticanje kao doživljavanje koje otkriva dramu mistične dijalektike Boga kao Ličnosti, unutrašnji život Boga. Bog iz Ništa crpi Sebe Samog doživljavajući Sebe. On doživljava Sebe kao ljubav. Pošto je doživljavanje vremenita večnost, u njoj Bog stiče iskustvo – znanje o Sebi kao ljubavi. Pošto je Bog kao Ništa neiscrpnost Ličnosti (ljubavi), zbog te neiscrpnosti koja podrazumeva sticanje iskustva – znanja o ljubavi, javlja se i strah od ljubavi. Sticanje iskustva – znanja o ljubavi sastoji se u savladavanju straha od ljubavi. Ovaj proces predstavljen je vertikalom unutar kruga, čiji vrh označava Summum Bonum (ljubav), a dno Summum Malum (strah od ljubavi). Ovaj proces ima silaznu putanju, levo od vrha do dna, na kojoj Ličnost Boga iskušava neizmerne dubine Apsoluta (svog nesvesnog), i uzlaznu putanju, desno od dna do vrha, na kojoj se kroz Ličnost osvešćuje nesvesno i Apsolut iskušava svoje neizmerne visine. Jer u Apsolutu iz tame izvire svetlost, a opet svetlost sadrži u sebi tamu, tama uistinu počiva u svetlosti. Svetlost i tama se uobličavaju u Ličnost kao ljubav i strah od ljubavi, dobro i zlo, svesno i nesvesno; u parove suprotnosti koji čine jedinstvo, jer Apsolut, opet, nije ni svetlost ni tama. Krst unutar kruga takođe označava sjedinjenje Muškog i Ženskog Lica Boga, orgazam. Energija je struja, ljubav je struja. Telo je provodnik struje, a strujno kolo mora da se zatvori da bi struja tekla. To je smisao Božjeg ljubavnog čina. Telesno sjedinjenje je Izvor od koga i kroz koji teče naizmenična struja. Setimo se ovde da je orgazam, ono Ništa, Izvor svega. Struja teče u oba smera, uvek se uobličava i uobličena uvek dotiče svoje bezdno. Izvor je tako elektromagnetno polje. Kada se Muško i Žensko Lice Boga telesno sjedine, zatvara se strujno kolo i zrači, emanira struja – energija, a zračenje struje je Svetlost čije je dno Tama (orgazam -

Apsolut predstavljen krugom). Tako su Muško i Žensko Lice Boga sam Apsolut. Ako pogledamo Jin i Jang simbol, spoljni krug predstavlja sve, Boga kao celinu, Jedno koje je Dvoje. Beli i crni deo kruga simbolišu dve suprotne, ali komplementarne energije. Oni nisu potpuno beli ni crni i ne mogu da postoje jedno bez drugog. Svaki sadrži element onog drugog što se označava dvema tačkama u jin-jang znaku koje su suprotne samoj polovini u kojoj se nalaze. To su dva Lica postojanja koja međusobno utiču jedno na drugo. Tako je nesvesno sadržaj svesti Boga i obrnuto. Tako se zlo sadrži u dobrom i obrnuto. Tama koja se sadrži u Svetlosti je Senka koju je svest (Muško Lice Boga) odgurnula. Senka je Njegova potisnuta ljubav zbog straha od ljubavi, Njegovo nesvesno, On kao Summum Malum. Žensko Lice Boga postaje Njegovo nesvesno i rađa Njega kao Summum Malum, poprimajući lik tvorevine koja izranja iz sjedinjenja Muškog i Ženskog Lica Boga. Isto je reći i da u Jednom postoji impuls iz koga se rađa Dvoje. Žudnja je isto što i tama večnog izvora, ali baš zato spozna se i večno carstvo svetlosti, tama je uzrok otkrivenja svetlosti (svesti), uslov da bi se svetlost ukazala, što ne bi moglo da se učini u Jedinstvu. Tama nikad nije bila stvorena, ona postoji oduvek u Bogu. Ona počiva u svetlosti. Poreklo tame i svetlosti leži u žudnji Boga za objavljenjem. Unutar Jednog (Apsoluta) postoji dijalektika Muško – Žensko. Ta dijalektika rađa sve ostale parove suprotnosti, dobro i zlo, svest i nesvesno, pri čemu je nesvesno Majka. Prakriti rađa iluziju (maju) u smislu dualnosti. U toku božanskog ljubavnog čina Majka sanja i taj san je kosmos (priroda). Kosmos je emanacija Prakriti, a emanacije su nesvesne. Tvorevina je Božje nesvesno kao sanjanje – Mesec, Žensko. Spuštajući se sve više naniže, Bog tone u noćnu moru. Donji deo kruga ispod horizontale predstavlja lunarno-htonsku silu i obuhvata paklene planete, zemaljski plan i čitavo područje astrala od dna do vrha. U sjedinjenju Muško Lice Boga potiskuje Žensko Lice Boga u nesvesno, u Ništa koje poprima lik tvorevine. Ona sanja Njegovu ljubav, Njegovu žudnju i strah. U sjedinjenju Ona, zbog frekvencije Njegovog straha, tone u noćne more. Kosmos je noćna mora. Emanacija je frekvencija straha. Strah je Zlo. Zlo je samo san straha, prikaza straha, samo san, i Ona ga sanja. Ali, ona je Njegov san. On sanja kroz Nju. Kroz Nju On doživljava svoju ljubav i svoj strah. Sebe kao Dobro i Sebe kao Zlo. U okviru Apsoluta, Jednog, Ništa, Muški princip je pretpostavka uobličavanja materijalnih stvari kao sila koja deluje na prazan prostor (provodnik) koji predstavlja Ženski princip. To uobličavanje se ilustruje oplodnjom Ženskog od strane Muškog. Majka rađa potomstvo od semena Oca koji ubrizgava seme živih bića u matericu materijalne prirode. Priroda ima Žensku spremnost i predispoziciju da utelovi događaj života, ali je potrebno seme Oca da bi se ostvarilo ovo utelovljenje. Majka priroda rađa sve oblike živote, ali uzrok života svega stvorenog je Otac. Otac je seme (sila), a Majka materica (prazan prostor). Izraz materijalno ima u svom korenu reč „Mater“ i ima značenje Velike Majke. Ono je Mater i Matriks. Majka je postelja, sfera u kojoj nastaju oblici. Vratimo se donjem delu kruga ispod horizontale. Posao koji se tu radi je čišćenje prljavštine (nesvesnog) tj. njegovo osvešćivanje i iskustvena (doživljajna) a ne samo teoretska spoznaja sebe, realizacija Sebe-Boga. Prvi put označen je hrišćanstvom i predstavljen je krstom unutar kruga, jer govori o raspeću, tj. žrtvovanju koje je neophodno da bi se savladalo zlo i tako očistila prljavština nesvesnog. Drugi put označen je istočnjačkim tradicijama i predstavljen je krugom. Ovaj put sledi za prvim, ili se

oba puta u različitim etapama razvoja i srazmerama sadrže jedan u drugom, jedan bez drugog ne mogu, što je predstavljeno krstom unutar kruga. Prvi put podrazumeva svest o sebi kroz moralnu svest, sticanje znanja o dobru i zlu i realizaciju Sebe-Boga kroz ljubav – dobrotu. Drugi put podrazumeva svest o sebi kroz neutralnost (integraciju dobra i zla, svesnog i nesvesnog) i realizaciju Sebe-Boga kao potpune slobode. Integracija (krug) je ustvari savršena ravnoteža (krst). Kada se ovaj posao obavi, prelazi se u gornji, iznad horizontale, deo kruga koji predstavlja solarno – nebesku silu. To je duhovni univerzum (Vaikuntha planete) koji se deli na dva stanja – Nirvanu i Božje Carstvo. Na vrhu, orgazam je Oko koje sve vidi. To je doživljaj Svega veličanstven do užasa. Malo niže, Nirvana je stanje potpune slobode. Svest je slobodna da izabere, gleda ili bude bilo šta. Može da posmatra bilo šta i da učestvuje (doživljava kroz bilo šta ili bilo koga). Onaj ko je svestan procesa prenosa svesti na drugo mesto ili u drugu osobu zna kakav je ovo doživljaj. Može i samo da posmatra Sve i da ne učestvuje, jer praznina nije lišavanje, već preobilje, dinamička praznina. Konačno iskustvo je stvaralačka praznina. Nirvana obuhvata faze pražnjenja i opuštanja (blaženstva) orgastičkog procesa. Stanje ispražnjenosti svesti bi se moglo opisati onim što se u fizici naziva gustina energije tačke – nula. To je stanje potpune zasićenosti Sobom i samodovoljnosti koje se oseća kao gustina energije i u kome stvarno nema ničega. Praznina je nezamislivo gusta energija. Ovo stanje se meša sa stanjem blaženstva u istoj toj gustini koje prelazi u nešto razređenije stanje blaženstva sa mislima i osećanjima i doživljava se kao potpuna opijenost Sobom i dalje, kao samoljubav, samodivljenje, uživanje u samom Sebi, milina. Faze Nirvane su faze i Božjeg Carstva i obrnuto. Božje Carstvo je bračna ložnica o kojoj govore gnostici. Ono je gnostički nadkosmički, svetlosni svet u vidu Eona koji se javljaju u muško-ženskom liku. Božje Carstvo je mysterium coniunctionis o kome govore alhemičari. Božje Carstvo je tajno venčanje duše kao Neveste sa Ženikom Hristom u hrišćanstvu. To označava sjedinjenje sa Bogom unutar nas, kao našim dualom, kao našim Animusom ili Animom. Priča o Animusu i Animi je priča o našoj drugosti sa kojom sačinjavamo celinu, jednotu. Zato zemaljski seks nije za upotrebu. Božje Carstvo odgovara fazi punjenja (ljubavlju) orgastičkog procesa. I u ovim sferama, uvek se uspinjući, uspostavlja se savršena ravnoteža, tj. realizacija Sebe-Boga, Sopstva kao Jednog koje je Dvoje i Dvoje koji su Jedno. Tantrička filozofija govori o stvaranju Svega kroz princip Apsoluta koji se deli na Dvoje – Šivu i Šakti. Šiva je svest, Šakti je svest u pokretu, princip kretanja, energije, manifestacije ili ostvarenja svesti. Između Šive i Šakti nema nikakve razlike. Manifestacija Šakti nije različita od suštine Šive ili svesti. Tantrička filozofija nije jednostrana da bi se orijentisala samo na Šivu ili Šakti, ona je celovita. Ona pretpostavlja realizaciju Sopstva koje ispoljava i muške i ženske osobine. Sjedinjenje Puruše i Prakriti ne podrazumeva samo njihovu istost, već i različitost. Bog kao Sopstvo, po rečima Junga, je complexio oppositorum, jedinstvo suprotnosti. Tako Sopstvo ima antinomičan karakter. I gornji deo kruga je takođe Prakriti, Žensko Lice Boga kroz koje se i uspostavlja savršena ravnoteža. Nesvesna Prakriti uzrokuje Bogorealizaciju. Žensko Lice Boga se tako odražava u svesti Muškog Lica Boga na svim stupnjevima Njegovog razvoja do samoostvarenja. Kada se Ona potpuno probudi, Njegov strah od ljubavi (Tama – Đavo), koji je bio prepreka da se ljubavni čin doživi istinski svesno (da se osvesti do kraja) i ostvari spoznaja

potpunog jedinstva, ali koji je služio i kao pokretač koji omogućava uvek stepenicu više, nestaje. Uspostavlja se harmonija između principa znanja i principa ljubavi, duha i tela, svesnog i nesvesnog, koji se slivaju u stanje nerazdvojnog jedinstva. Spoznaja istinskog jedinstva je Savršena Ljubav, Bog – Sopstvo kao Jedno koje je Dvoje i Dvoje koji su Jedno. Oni koji realizuju Nirvanu nisu do kraja realizovali da neuobičenost (praznina) nije duh u suprotnosti sa telom, da je i ona telo (u protoku) i da se uvek nanovo uobličava (a oni i mogu da se uobličavaju po želji). Nirvana je pražnjenje seksualne energije. Prakriti je tu i dalje nesvesna, jer osvešćivanje Puruše je shvatanje da On nije Prakriti, da je samo doživljavao san i iluziju, čitav univerzum kroz Prakriti. Puruša spoznaje svoju razliku u odnosu na Prakriti u liku Tvorevine. Prakriti je i dalje nesvesna, jer Telo je Ženski princip i ono je i dalje neosvešćeno, tj. javlja se u vidu Svega. Telo je Svest kao prostor. Telo je svet. Svet je postojanje Drugoga. Svet kao Drugi je ljubav. To je Božji svet. Božji svet je Telo – Ličnost. To treba da bude Prakriti. Stvarnost (a ne san) je Svest kao Prostor - Telo, a Prostor je mesto za doživljavanje ljubavi. Stvarnost je tako ono između (ljubav) koje čini da je Jedno udvojeno. Božje carstvo je carstvo (vođenja) ljubavi, ali ni tamo se ne realizuje neopisiva dubina Božjeg ljubavnog čina (Nirvana). Prakriti kao uobličeni duh – telo, ne shvata do kraja (i dalje je nesvesna) da je isto (Jedno) sa Purušom - neuobličeni duh koji je telo u proticanju do bezlične, neuobličene praznine i koji čini samo da Božje telo ekstendira u beskonačnost, do Ništa (kao osvešćenog Tela), da bi omogućilo uvek novo (sve jače) doživljavanje ljubavi, bezbrojne Božje ljubavne stvarnosti. Nesvesna Prakriti uzrokuje (našu) Bogorealizaciju – Svest kružnog sjedinjavanja (punjenja) u božanskoj realnosti (svetu) i sjedinjenja (pražnjenja) u kome čitav Univerzum nestaje. To je kraj stvaranja. Kraj jednog Božjeg ciklusa. To je krst (raspeće) u krugu (čitavog Univerzuma). Ali, Bog uvek ide dalje.